

вѣлъ въ Парижъ до времето на Лудвикъ Филипа, когато като самотенъ човѣкъ се преселилъ въ Виена († 1881 г.). За балканскитѣ земи старикътъ говорѣше винаги съ въодушевление. Неговитѣ спомени засѣгаха много далечни времена; така той веднажъ разправяше, какъ на млади години видѣлъ въ Парижъ на Place de la Concorde „Бонопарта“ съ цѣла кавалкада на коне; като привърженикъ на кралевата партия, той никога не го наричаше царь, а само Наполеонъ.

Не много преди да заmine отъ Виена К. Иречекъ се запозналъ и съ нѣколко българи, главно съ В. Д. Стоянова, който първоначално се учеше въ Прага, и тогава основа първото българско книжовно дружество въ Браила въ Румъния, и съ Г. Д. Начовича, тогава младъ търговецъ въ Виена, собствено политически емигрантъ отъ Турция, по-късно виденъ български държавникъ.

Началата на писменото изкуство Константинъ Иречекъ научи въ кѣщи отъ родителитѣ си и отъ домашнитѣ си учители, повечето моравски студенти. Още на седмата си годишна възраст той научи нѣмски. Гимназия свърши (1864—1872) въ Терезиянумъ. Този институтъ, който се помѣщаваше въ голѣмия старъ царски палатъ, имаше пространна сѣнчеста градина (отъ туй време съ регулирането на улицитѣ е много намалена) и въ нея голѣма школа за плаване. Ученицитѣ бѣха или вътрешни, повечето млади аристократи, които живѣха въ института, или външни, които живѣха вънъ отъ института въ частни кѣщи. Между професоритѣ имаше знаменити мжже, като класическия филологъ Филхаберъ, ботаникътъ Карлъ Хеллеръ, който въ четиридесетитѣ години билъ въ Куба и въ Мексико, и философътъ Суттнеръ, единъ отъ професоритѣ на старитѣ философски факултети, отъ които следъ 1848 г. били образувани 7. и 8. класъ. Суттнеръ, добъръ познавачъ на романскитѣ литератури, преподаваше нѣмска литература, логика, психология и френски езикъ. Голѣмо значение отдаваше на изучаването слога на различнитѣ времена, народи и писатели, както и на стилистичнитѣ упораждения. Гимназиститѣ, юноши отъ всички обществени слоеве и разни народности, нѣмаха много колегиални отношения помежду си. Имаше между тѣхъ и сърби, хървати, поляци, маджари, румъни. Като частенъ ученикъ живѣеше тогава въ института единъ приветливъ и даровитъ младъ принцъ въ изгнание, по-после испански кралъ Алфонсъ XII († 1885 г.). Младиятъ Иречекъ бѣше тогава съ слабо здраве; той се усили тепърва по-късно следъ дълго живѣене въ южна Европа. Отличаваше се особено въ класическитѣ езици, география и история. На нѣкои приятели на баща му много имъ се щѣше да излѣзе отъ него класически филологъ. Въ училището го хвалѣха за добрата му паметъ, бързо учене на езици съ присѣствие на духа. Матура издържа съ отличие.